

A group of people, some wearing white caps, are looking at a book titled "Lauluhi 2016". The book cover also features the text "istam". The background is a blurred outdoor setting.

Laulu ahing

Tartu jõe- ja muidumeeste
ühendkoori ühislaulmine koos
ansambliga

Audru Jõelaevanduse Punt

Emajõe festival 2020

Sisukord

Emajõgi (A. Oit, A. Siig)	3
Emajõe jutustus (S. Lipp, V. Viigant, K. Lucic)	3
Tule kallim, lähme Emajõeale sõudma (E. Jansen)	3
Uhti-uhti uhkesti (Rahval., A. Grenzstein-Piirikivi)	4
Kui kallist kodust läksin (F. Schubert, M. Veske)	5
Emajõgi (Rahval., K. Kikerpuu)	5
Jää vabaks eesti meri (V. K. Oxford)	6
Siidilipp ja hõbepurjed (Rahval.)	7
See oli ennemuistsel aal (Rahval.)	8
Kas tunned maad (F. Berat, M. Veske)	9
Tuulevaiksel ööl (J. Tätte)	10
Suvetiir (L. Stott, M. Capuano)	10
Meremees (W. Roloff, K. Kikerpuu)	11
Sõprade laul nr 2 (J. Tätte)	12
Kord läksid kolm sõpra (Rahval.)	12
Kaugel-kaugel (Am. rahval., H. Suurkask)	13
Mets mühiseb (M. Oscheit, S. Lipp)	14
Majake mere ääres (Ü. Vinter, E. Vetemaa)	14
Esimene tüürimees (Rahval.)	15
Küll kiirest jooksvad madrused (Rahval.)	15
Kui olin mina alles poisike (Rahval.)	16
Ei meelest läe mul iial (Ü. Vinter, E. Vetemaa)	16
Laev tõstis purjed (G. Ernesaks, E. Tammlaan)	17
Mere pidu (V. Köster)	17
Oi külad, oi kõrtsid (T. Kõrvits, H. Runnel)	18
Rannakolhoosis (V. Ojakäär, D. Vaarandi)	18
Siis purjedes oli meitel lust (Rahval.)	19
Tüdruk, armastan päikest ja tuuli (A. Uustulnd)	20
Vana jõgi (J. Christie, H. Karmo)	21
Viljandi paadimees (A. Vinters)	22
Ütle meri, mu meri (A. Uustulnd)	22
Kui lapsena lustilla luhal (Rahval.)	23
Las jääda nii, kui oli (Rahval., A. Haava)	23
Ei takista vallid (Rahval.)	24
Sauna taga (H. J. Schmalz)	25
Meremehe armastus (U. Naissoo, J. Saar)	25
Võta mind kaasa (A. Hammond, M. Hazlewood K. Kikerpuu)	26
Seitsme tuule poole (K-E. Taukar, F. Krieger)	26
Puhu tuul (Liivi rahvalaul)	27
Meremuinasjutt (U. Naissoo, V. Beekman)	27
Unustuste jõel (A. Oit, H. Karmo)	28
Süda tuksub (K. A. Hermann, rahvalaul)	28
Laul kaptenist (I. Dunajevski)	29
Paranähtus (I. Kalda, V. Kangur)	30
Tamula vanake (I. Kalda, V. Kangur)	30

EMAJÕGI (A. Oit, A. Siig)

Emajõgi läbi viib oma veed -
kaldapajude alt, udulaamade alt,
koldesuitsude alt.

Emajõgi läbi viib oma veed -
Emajõgi on see, Emajõgi on see,
Emajõgi on see.

Päevades päike, öödes kuu,
kõduneb rohi, haljendab uus.
Emajõgi voolab, voolab veel.
Teel tasa ja targu, ikka tasa ja targu –
see pole argus, oh ei, ma tean.
Emajõgi läbi viib oma...

EMAJÕE JUTUSTUS (S. Lipp, V. Viigant, K. Lucic)

Emajõe pääl kurb kaebehääl,
nutab maailm, pisarais silm.
Mu noorus aast ja kallimast
Emajõe võimas kohin jutustab mul.

Kui kaugele läinud kõik see...
Kevade hurm, noorus ja arm.
Kui eluteel näen sind kord veel,
Peas mul siis hõbejuuksed, vastu läen sul.

TULE KALLIM, LÄHME EMAJÕELE SÕUDMA (E. Jansen)

Tule kallim, lähme Emajõeale sõudma
paadi põhja teen sul pehme aseme.
Ja kui paadivaht meilt tuleb tasu nõudma,
siis me kahekesi jalga laseme.

Minu ärklitoas on olemas raudvoodi,
hunnik raamatuid ja õlle jaoks üks kann.
Igal öösel armastan sind isemoodi,
nagu Romeo või kirglik Don Juan.

Olen vaene mees ja mul ei ole raha,
 pintsak narmendab ja krae on tihti must.
 Siiski anun, kallim, jäta teised maha,
 luban sulle suurt ja vaba armastust.

Kauneim neid, miks on su mõtteviis nii maine,
 ihkab ahelaid su õrnalt õõtsuv rind.
 Olla alati truu abielunaine,
 kas see koledus ei kohutagi sind?

Pannid, potid, priimused ja pudrupada,
 diivan, tugitool ja nurgas kummipuu.
 Ütle, kallim, on see kõik, mis õnneks vaja
 või ka peale selle olema peab truu?

Tule kohvikusse, ostan sulle mokat
 ja sa istud minu kõrval nagu roos.
 Seal siis unustame kõik maailma okkad,
 elu seisab ainult armastusest koos.

Tean, et juhtub see vaid ainult mõtteulmas
 ja ei tahagi sul tee peal olla ees.
 Ainult alandlikult peatäit sinu pulmas
 palub härdalt murtud südamega mees.

UHTI-UHTI UHKESTI (Rahval., A. Grenzstein-Piirikivi)

Uhti-uhti uhkesti,
 viisk läks Tartust Viljandi,
 kaasas põis ja õlekõrs,
 õlekõrs kui sääseõrs!
 Ei saa üle Emajõest,
 hüva nõu nüüd kallist käest.

Kõrs siis heitis pikali,
 sillakene valmiski
 viisk aga hüüdis:
 Sild on hea!
 Mina sammun üle pea!
 Astus sammu, astus kaks:
 kõrrekene katki: praks!

Põnnadi, põnnadi, hüppas põis,
naeris, mis ta naerda võis!
Näe nüüd, kuis rumalad
uppusid nii mõlemad!
Tõmbas ennast õhku täis
ja-karplauhti lõhki käis!

KUI KALLIST KODUST LÄKSIN (*F. Schubert, M. Veske*)

Kui kallist kodust läksin
ma kurvalt kaugele
Siis ütles kase varjul mull hella neiuke:
Nii selge kui see allik
on minu armastus
Siit käib küll õhtu õhul Su järel igatsus!

Sinu süda on kui Emajõgi,
voolab vaikselt tundmata ta vägi.
Täna võid sa neidu armasta
aga homme vaata,
kuidas sa tast lahti saad.

Ma nägin mõnda kaske
ja mõnda allikat
Ma nägin mõnda neidu mul naeratelevat.
Ei olnud kask, ei allik
nii armas ometi
Ei vaatnud võõras neiu nii õrnalt iialgi.

Sinu süda ...

EMAJÕGI (*Rahval., K. Kikerpuu*)

Seal kus Emajõgi voolab
kohab kaasik kalda peal
Päike põlde paitab soojalt
kodu kallid on mul seal.

Lõoke lõõrib, taeva sinal,
kummel kasvab õuel veel.
Õhtul aknal, ootab ema,
ootab poega, kes kaugel teel.

Seal, kus Emajõgi voolab
Mõtteis tihti ringi käin.
Kevadtuuled meelde toovad
Aegu ammu mööda läind.

Küllap tahan veelkord tulla.
laintelaulu kuulata.
Paljajalu mustal mullal
kodupõldudel käia taas.

JÄÄ VABAKS EESTI MERI (V. K. Oxford)

Meil merevood on vabad
ja võimsalt mühavad
ja kodupinna metsad
meil vastu kajavad.

Jää vabaks, Eesti meri,
jää vabaks, Eesti pind!
Siis tuisku ega tormi
ei karda Eesti rind.

Meil kalur merel noota
võib vabalt vedada
ja musta mulla põuest
võib vili võrsuda.

Jää vabaks ...

Me vabal laintevoodel
võib päike särada
ja rõõmulaulust põllul
mets vastu kajada.

Jää vabaks...

SIIDILIPP JA HÕBEPURJED (*Rahval.*)

Siidilipp ja hõbepurjed,
kuldne laev läks merele, vallera!

Laeval olid noored mehed
keda hüüti madrusteks, vallera!

Laev sai laintest randa aetud,
ankur lasti meresse, vallera!

Sinna tuli ilus neiu
oma venda otsima, vallera!

Noored mehed, kenad mehed
olete mu venda näind, vallera!

Neiukene noorukene
kuidas vend sul välja näeb, vallera!

Vennal olid sinisilmad,
lokkis juus ja kübar pääs, vallera!

Ütle, kena neiukene,
mida annad leidijal, vallera!

Esimesel' leidijale
annan siidirätiku, vallera!

Teisele ma leidijale
annan kuldse sõrmuse, vallera!

Kolmandale, kenamale
annan iseenese, vallera!

Tahan talle eluaja
olla purjepesija, vallera!

Ja siis noored mehed läksid
merel' rõõmsa lauluga, vallera!

SEE OLI ENNEMUISTSEL AAL (Rahval.)

See oli ennemuistsel aal,
kui heeringas elas kuival maal.
Ta hoidis ennast eemal veest
ja teda peeti kassi eest.
Kord kaljas kahe mastiga
läks teele soolalastiga.
Sel ajal sool oli kallis kraam
ja sada kuldnat maksis aam.

Seal laeval oli heeringas,
kes hiiri, rotte hävitas.
See heeringas oli maiasmokk -
tal maitstes väga soolavakk.

Ta näris soola hoolega
siis mõlema suupoolega.
Ei pannud seda tähele,
et näris augu laevasse.

Siis kaljas kahe mastiga
läks põhja soolalastiga.
Siis vana Neptun vihastas
ja ütles: Kuule, heeringas,

et kaljasesse augu sõid
ja uue laeva põhja töid,
see karistuseks pead sa
nüüd merevee sees elama.

Sind merest kinni püüetaks
ja tunni sisse soolataks!
Ja sellest ajast, tõsi see,
on merevesi soolane.

KAS TUNNED MAAD (*F. Berat, M. Veske*)

Kas tunnend maad, mis Peipsi rannalt
käib Läänemere kaldale
ja Munamäe metsalt, murult
käib lahke Soome lahele?

See on see maa, kus minu häll
kord kiikus ja mu isadel.
Sest laulgem nüüd ja ikka ka:
See ilus maa on minu kodumaa!

Siin teretavad metsaladvad
nii lahkelt järvi, rohumaid
siin taeva vihmale oras võrsud
ja päike paitab viljapäid.

See on see maa ...

Siin kasvab Eesti meeste sugu
ja sammub vabadusele
siin kasvab priskelt Eesti neiu
ja sirgub Eesti mehele.

See on see maa ...

Siin tõstab rahvas põllu rammu
ja matab endist viletsust
siin püüab rahvas vaimu valgust
ja võidab endist pimedust.

See on see maa ...

Oh töotagem südamest
me mehed olla igavest!
Ja laulgem nüüd ja lõpmata:
sa kosu, kasva, kallis kodumaa!

TUULEVAIKSEL ÖÖL (*J. Tätte*)

Tuulevaiksel ööl, tean mismoodi lööb
 udukell su laevaninas, paigal püsib aeg
 tuulevaiksel ööl, süda kiirelt lööb
 oodanud sind olen kaua, veidi jäänud veel

Sulle tahan hüüda juba veel ja veel ja veel,
 tuulesuund on nord, nüüd on minu kord
 teha tormi sinu südames

Tuulevaikne öö, udukell vaid lööb
 käed, mis tahtsid rooliratast tahavad nüüd sind
 kumer silmapiir, lahku meid kord viis
 sina otsid valget purje, mina otsin maad

Sulle tahan hüüda juba veel ja veel ja veel,
 tuulesuund on nord, nüüd on minu kord
 teha tormi sinu südames

SUVETIIR (*L. Stott, M. Capuano*)

Oo, kaunis aeg... On suveaeg.
 Kui lõhnab ristikõisi poetav aed.
 Ja mulle meeldib, et jätkub suvi veelgi
 Ja piisav on ka seegi, et suvi kestab veel

Me täna siin ja homme seal
 Ning ülehomm, kuhu tee meid veab
 Las tolmas teedel, ei keegi sellest hooli
 ning maha jääda soovi, sest suvi ootab ees

Päiksekiir, veel viimne silmapiiril,
 suvetiir ja kajakate lend.
 Vaikne rand, all väikseid valgeid pilvi
 ja siis jälle ootab tee.

On's di-du-dii, on's di-du-dam.
 Ei karda vihma ega äikest me.
 Kui möödub sadu, siis jälle paistab päike
 ja uued teed ning tuuled taas ootavad meid ees.

Pam, pam...
Oo, kaunis aeg...On suveaeg
Kui lõhnab ristikõisi poetav aed
Ja mulle meeldib, et jätkub suvi veelgi
Ja piisav on ka seegi, et suvi kestab veel
Päiksekiir, veel viimne silmapiiril.
Suvetiir ja kajakate lend.
Vaikne rand, all väikseid valgeid pilvi
Ja siis jälle ootab tee
Me täna siin ja homme seal
ning ülehomme, kuhu tee meid veab
Las tolmas teedel, ei keegi sellest hooli
ning maha jääda soovi, sest suvi ootab ees

MEREMEES (*W. Roloff, K. Kikerpuu*)

Õhtu eel vaikib tuul, mattub uttu silmapiir,
kumab loojuvast päikesest taamal pilvepiir.
Kaldast eemaldub laev, ootab ees meremeest,
palju kuid kestev pikk rännutee.

Lained, päike ja tuul
ainsaks kaaslaseks neil teel.
Lained, päike ja tuul
kõikjal ootavad neid eel
ja kui tõusebki torm,
ei nad kartma löö siis,
üle lainete kõlab see viis.

Eks nii palju nad näevad nüüd kaugeid võõraid maid,
lõunapäikest ja merd, kauget Riot ja Šanghaid,
kuid ei rõõmust sa suuremat olla kui see,
kui on kiilu all kord kodutee.
Lained, päike...

Kuid ei kauaks saa kaldale jääda meremees,
peagi jälle on sõit, kauge tee neid ootab ees.
Kurvaks jääda küll sul pole põhjust mu neid,
küllap peagi sa näed jälle meid.

Lained, päike...

SÕPRADE LAUL NR 2 (*J. Tätte*)

Sõbrad, teiega on hea, aga elu samme seab.
Hakkan minema nüüd oma kitsast rada.
Aeg vaid üksi seda teab, karmis saladuses peab,
kus on peidet minu saabumise sadam.

Ja mu õnn võiks olla suur,
kui te ükskord, nähes kuud,
mõtleksite siis ei rohkem ega vähem,
kui et - kurat teab, mismoodi tal seal läheb.

Uusi sõpru, usun, veel leian tollel võõral teel.
Aga mäletate, kuidas jõime viina.
Kuidas rõõmsaks muutus meel, kui kitarre ainus keel
võis meid pikaks õhtuks unustusse viia.

Ja mu õnn võiks olla suur...

KORD LÄKSID KOLM SÕPRA (*Rahval.*)

Kord läksid kolm sõpra, kord läksid kolm sõpra,
kord läksid kolm sõpra üle Koivamaa jõe.

Ja sõprade majja ja sõprade majja,
ja sõprade majja seal viis nende tee.

Oh mamma, mis maksab, oh mamma, mis maksab,
oh mamma, mis maksab teil õlu ja viin.

Kas on teie ilus, kas on teie ilus,
kas on teie ilusam tütar ka siin.

Meil õlut ja viina, meil õlut ja viina,
meil õlut ja viina on rohkem kui lund.
Aga tütar see magab, aga tütar see magab,
aga tütar see magab juba igavest und.

Siis läksid nad kambri, siis läksid nad kambri,
siis läksid nad kambri, kus ta lamas kirstu sees.

Üks võttis tal räti, üks võttis tal räti,
üks võttis tal rätiku silmade pealt.

Ja andis ta närtsinud, andis ta närtsinud,
andis ta närtsinud huulte suud

Kui elased olid, kui elased olid,
kui elased olid, olid ilus kui kuld.
Nüüd lamad sa kirstus, nüüd lamad sa kirstus,
nüüd lamad sa kirstus, oled mustem kui muld.

Siis läksid kolm sõpra, siis läksid kolm sõpra,
siis läksid kolm sõpra, kuhu viis nende tee.

KAUGEL-KAUGEL (*Am. rahval., H. Suurkask*)

Kaugel-kaugel, kus on minu kodu,
kaugelt tervisi saadan ma sul.
Üksi rändan ma võõramaa radu,
pisar laugel, kui meelestud mul.

Tasa nuttis siis kallim mu rinnal,
tasa sosistas õrn tuulehoog,
kurvalt kaeblesid kajakad rannal,
kurvalt kohises vahune voog.

Vaikseks jäänud on tormine meri,
vaikseks jäänud on kallima rind,
üle lageda vete vaid kajab
kurb ja igatsev hulkuri laul.

METS MÜHISEB (*M. Oscheit, S. Lipp*)

Mets mühiseb ja kägu kukub raal,
Aas haljendab ja lilled õitsvad seal,
Mänd kiigutab siin oma võimsat pead,
On meeles tal kõik muistsed õnne aad.

Hirv ojal joob ja muretu ta meel,
Kas aimab ta, kui pikk ta elu veel?
Võib küti kuul ta leida iga tund
Ja elu läind, kui oleks näinud und.

Nii möödas pea ka minu noorus, õnn,
Mis rõõmu veel mul elus oota on?
Mets mühama ja kägu kukma jääb,
Kuid noorus meil kui uni mööda läeb.

MAJAKE MERE ÄÄRES (*Ü. Vinter, E. Vetemaa*)

Kui on meri hülgehall
ja sind ründamas suur hall.
Kui on meri hülgehall
ja sind ründamas on suur hall.

Nõnda hea on mõelda siis,
et kuskil rannaliiv
ja mere ääres väike maja
ootamas on mind.

Nii hea, nii hea
on mõelda siis,
et kuskil rannaliiv
ja mere ääres väike maja
ootamas on mind.

Seal, kus vana kaev on,
kriiksuv aiavärv on.
Seal, kus vana kaev on,
kriiksuv aiavärv, värv on.

Akna taga õhtu eel,
vaatad mere poole veel.
Ja mere ääres väike maja
ootamas on mind.

Nii hea, nii hea ...

ESIMENE TÜÜRIMEES (*Rahval.*)

Esimene tüürimees ei raatsi iial juua
Kõik oma kopkad tahab kodumaale tuua

Jää jumalaga, Mann, sest tuules oli ramm
Ja reisu sihiks oli meile Rotterdam

Kapten vana merekaru, juua täis kui tint
Jäi masti alla magama kui valjas oli vint
Jää jumalaga, Mann ...

Pootsman on meil selge peaga vaikne nagu tui,
Purjus peaga lärmab nii et ruhvis kerkib koi
Jää jumalaga, Mann ...

Kokal pudru kõrbes põhja, see on paha märk
Siis masti otsa tõmmatud sai koka vana särk
Jää jumalaga, Mann ...

Kui üles masti tõmmatud sai koka vana särk
See paistis igaühele kui viimsepäeva märk
Jää jumalaga, Mann ...

KÜLL KIIREST JOOKSVAD MADRUSED (*Rahval.*)

Küll kiirest jooksvad madrused säääl laevaköide peal,
ei valjem jookse vagunid ka rutem raudtee peal.

Kas olgu meri suur ehk lai ehk meil ka põrgu ees,
ma nendest kõigest läbi läen kui vapper merimies.

Mul Aafrikad ja Aasiad on läbi rännatud,
see tuttav Atlantia ja Vaikne ookean.

Sää! türgi neiud loorides, mis ripuvad neil ees,
ja taani plikad pärlites, neid näeb vaid merimies.

Ma ütlen, sõbrad, tühi kõik on neiu ilu, au,
mul pole aega kosida, see käib mul üle jõu.

Mul õllekann ja viinaloes on pruudiks minule
ja pikad laeva mastiraad on minu kodumaa.

Korallilained säravad, kus meil Austraalia,
sää! Portugali haide linn on näha reisu pääl.

See Maika saar ja Aafrika on ümber reisitud,
kus kullakõrbed, hõbemäed on näha igal pool.

Sää! Vahemere rannal, Itaalias mu neid,
sää! elasin kord õnnes ja kallist veini jöin.

KUI OLIN MINA ALLES POISIKE (*Rahval.*)

Kui olin mina alles poisike,
nii aastat seitsmeteistmene.
Vaata, Riia merre algas reis,
see laev sai pandud linu täis.
Siis pääsis merel kange torm
ja käega katsuda oli surm.
See oli aga taeva Issa arm,
et Riia randa tõi mind torm.

EI MEELEST LÄE MUL IIAL (*Ü. Vinter, E. Vetemaa*)

Ei meelest läe mul iial
Le Havre'i kuumad ööd,
ei meelest läe see piiga,
kel silmad justkui söed.

Seal rüübatud sai viskit
ja muret polnud miskit,
sest noor ma olin siis ja veri kuum.

Ahoi, ahoi, sest noor ma olin siis,
ahoi, ahoi ja veri oli kuum!

LAEV TÕSTIS PURJED (*G. Ernesaks, E. Tammlaan*)

Laev tõstis purjed üles öises fjordis
ja särasid veel tuled mustas vees.
Üks väike tüdruk kaljul õie murdis,
kui ratta juurde asus roolimees.

Õis langes alla ranna vahupiiri
ja tuulelaulu kustus vaikne nutt.
Laev uljalt ulgumere poole tüüris
ja ookeani jõudis hommikul.

Jäid maha rand ja kaljul väike maja
ja sillale viiv alla kitsas tee.
Veel hõljuks nagu üle fjordi vee
siis meremehe nukker laulukaja.

Mees roolis rinna vastu ratast surub,
on iga laine vaenlane ta ees.
Silm otsib aga õrna naisekuju
ja silmapiiri valge vahu sees.

MERE PIDU (*V. Köster*)

Valged kajakad kisavad rannal
punapäikese loojangu eel.
Tuulekeerises jõuavad randa
valged lained, mis murduvad teel.

Meri on, meri jääb, meri olema peab,
laine laksudes rannale lööb.

Tihti juhtub ka nii, meri pidu peab siin,
lained mähinal randuvad siis.

Sinimeri, su vahusel pinnal
näkingeide seal tantsimas näen.
Kuid meri on sünge kui hauas
ei tähti seal vilkumas näe.
Meri on, meri jääb ...

Näkingeiu, sa punud mul pärga
merelainete vahusest veest,
vesiroosidest punutud paela
minu ümber sa armutult seod.
Meri on, meri jääb ...

OI KÜLAD, OI KÕRTSID (*T. Kõrvits, H. Runnel*)

Oi külad, oi kõrtsid, mu noorus, mu võlu,
kus parimad piigadja pudelis õlu.
Kus suveööd kaunistas kiikede kägin,
kus pille ja pisaraid kuulsin ja nägin.

Oi külad, oi kõrtsid, kust hulkusin läbi,
kus korraga kogeda hääd sain ja häbi,
kust maantee viis mööda, kus redel viis lakka,
kus armastus algas, kus igatsus hakkas.

Oi külad, oi kõrtsid, mu noorus, mu võlu,
kus piimased piigad, ja pudelis õlu,
kus laulsid ja langesid sõbrad ja velled,
aeg möödub ja muudab veel kaunimaks selle.

RANNAKOLHOOSIS (*V. Ojakäär, D. Vaarandi*)

Seda paati pole tehtud linnuluust,
kaared ise painutasin tammepuust.
Ei ma pannud pilliroogu mastideks
ega punapõllekesi purjedeks.

Tugev mootor tuksub nagu süda tal
lained aina mürisevad täävi all
ja ta endas kannab kolme kanget meest,
kes on läbi käinud mitme mere veest.

Kõige nooremal on üle valla ramm,
teine noota sisse laskma osavam,
kolmas aga väga palju laule teab,
kalad teda kuuldes merest tõstvad pead.

Igäühel noorik randa maha jäi,
igäühel kallim paadi vastas käib.
Harva aga näen ma oma päiksekiirt,
tema on ju tähtis karjabrigadir.

Küll ta kaunis on, kuid kibe nagu sool -
ütleb mulle: Merest kehva kala tood.
Rohkem kasu toovad minu kirjakud,
kui su lahjad tursad, lestad-kõversuud.

Oota, oota, tulgu kagutuuled vaid,
siis toon sulle iludusi-angerjaid!
Sihvakad ja sirged, sabakuubedes,
tulevad ja kummardavad sinu ees!

Oota, küll sa minu karja näha saad!
Lõhed, laiad laugud otsas säravad,
uimed helepunasega värvitud,
küljed hõberahadega kirjatud.

SIIS PURJEDES OLII MEITEL LUST (Rahval.)

Siis purjedes oli meitel lust,
kui koveras oli laeva mast.

Maal igaüks läeb puhkama,
peab madrus masti ronima.

Kas olgu torm ehk pime öö,
vaat mastis seal on ikka töö.

Üks madrus, kurivaim, kukkus vette,
ei teda saa sealt enam kätte.

Ei seal pole haua andijat
ega kirikaial kandijat.

Seal havid haua annavad
ja särjed särki säravad.

Ja särjed särki säravad
ja kiisad kelmilt kiidavad.

Et madrus, kurivaim, kukkus vette,
ei teda saa sealt enam kätte.

TÜDRUK, ARMASTAN PÄIKEST JA TUULI (A. Uustulnd)

Õö saabunud sadama üle,
laiutab lahtede suus,
tähtede helkivas süles
naeratab kullane kuu.

Tean, et mu tüdruk sa magad,
tean, et sind suigatab tuul,
Sinust mu akende taga
jutustab kullane kuu

Tüdruk, armastan päikest ja tuuli
tüdruk, sinust ma unistan vaid,
oi neid kirsina punavaid huuli,
tüdruk, ütle mul, kust sa need said?

Kauguste kutset kui kuulen,
see mind nii rahutuks teeb,
selles on meri ja tuuled,
selles on sinavad veed.

Sinul ja tormil ja taeval
midagi ühist on teil,
koos mulle meenute laeval
pikil ja pimedail öil.

Tüdruk, armastan päikest ja tuuli ...
Reelingul naaldun ja laintes
otse su pilku kui näeks,
karide kohinas kuulen
palvet, su juurde et jääks.
Sinul andsin kord sõna
usu, ma seda ka pean

Sina ja meri ja mina –
üks neist on liigne, ma tean

Tüdruk, armastan päikest ja tuuli ...

VANA JÕGI (J. Christie, H. Karmo)

Kõike head, vilgas kodulinn,
jätma pean mõneks ajaks sind,
sest kuskil jälle on ootamas mind
üks vana jõgi...

Telgi kaldale kaasa toon,
purju end värskest õhust joon
ja tunnen taas, et on looduse kroon
see vana jõgi...

Vana jõgi, vana jõgi,
kui pelgupaik sa minu jaoks.
Vana jõgi, vana jõgi –
mis teen küll siis, kui sa ükskord kaod?
Vetepeeglis kasesalu,
väreluste värv...
Käin paljapäi ja paljajalu,
puhkab pingul närv.
Vana jõgi!

Peatub siin tõtlik ajasamm,
magab vaid vana veskitamm.
On kuldaväärt iga päikesegramm,
mis jõudu annab.

Ringi rändan ja vilet löön,
lõket teen, värsket kala söön
ja mõttelend keset hämarat ööd
mind pilvis kannab.

Vana jõgi, vana jõgi,
kui pelgupaik sa minu jaoks.
Vana jõgi, vana jõgi –
ma soovin vaid, et sa eal ei kaoks!

VILJANDI PAADIMEES (A. *Vinters*)

Käe ulatab noor paadimees nii lahkelt neiuale,
kes aralt seisab tema ees, et sõita üle vee.

Ah, silmad, need silmad ei iial unune,
need ilusad sinised silmad mult võitsid südame.

Kui neiu paadis, algab sõit, täis õnne kõik maailm.
Ja neiu palgel punab koit ning rõõmust särab silm.
Ah, silmad...

Ta kaela neiu langeb siis ja kingib suudluse,
silm särab rõõmupisarais, arm tungib südame.

Ah, silmad...
Hulk aastaid läind ja viljandi järv ikka kohiseb.
Hall paadimees veel ikkagi neid silmi igatseb.
Ah, silmad...

ÜTLE MERI, MU MERI (A. *Uustulnd*)

Mere kohal särab taevas, taevas see on tähti täis.
Palju tähti alla langes, palju rohkem alles jäi.

Ütle meri, mu meri, miks sa siia mind tõid?
Ütle meri, mu meri, kas ma lahkuda võin.

Mere kaldal liivaluited, luited need on jälgi täis.
Kes need jäljed siia jättis, kes neid jälgi mööda käis?
Ütle meri, mu meri...

Merel puhumas on tuuled, tuuled need on trotsi täis.
Kas mind suudlesid su huuled või ehk tuul neist üle käis?
Ütle meri, mu meri...

Merevetel sõitvad laevad, palju laevu merre jäi.
Mere kohal särab taevas, taevas see on tähti täis.
Ütle meri, mu meri...

KUI LAPSENA LUSTILLA LUHAL (*Rahval.*)

Kui lapsena lustilla luhal
mina mängisin kaskede all.
Siis oli mu süda nii puhas
kui allikavete kristall.

Maailm aina säras mu silmis
kõik uhke ja õnnelik näis.
Ma ei teadnud, et õelust maailmas
on kaunimad hingedki täis.

Kui mesilind jalast mind nõelas,
see oli mu ainukene oht.
Siis emake osavalt põetas
ja terveks sai haavatud koht.

Nüüd lapsepõlv läinud on mööda,
mina vanaks ja väsinuks saand,
ei emak'se oskus see suuda
neist haavadest päästa küll mind.

LAS JÄÄDA NII, KUI OLI (*Rahval., A. Haava*)

Oh ära karda, kallim, ei sind ma tülitata,
ei ialgi su armu ma taha kerjata.

Las jääda nii, kui oli, las jääda nii, kui on.
Las jääda saladuseks, et sind ma armastan

Võin uhkelt, külmalt, võeralt sinu silmi vaadata,
võin vaikselt nii kui vari sinust mööda minna ka.
Las jääda nii, kui oli...

Võin teistel suud ka anda ja teisi armasta,
kuid südames vaid siiski ma olen sinuga.
Las jääda nii, kui oli...

Võin vaikselt rannal sõuda ka ilma sinuta,
võin aga põuepõhjas sind kanda lõpmata.
Las jääda nii, kui oli...

EI TAKISTA VALLID (*Rahval.*)

Sina kevadel tuled ja õisi mul tood,
ärakadunud õnne mul tagasi tood.

Ei takista vallid, ei takista kraav,
kui kokku tahab saada üks õnnelik paar.

Sina kinkisid mulle üks sinine õis,
mis ikka ja alati meeldida võib.

Ei takista vallid, ei takista kraav...

Sina oled üks kenadam lillede õis,
ei iial ma sinust küll lahkuda või.
Ei takista vallid, ei takista kraav...

Aga maalitud lillel lõhna ei ole
ja sunnitud armastus südamel kole.
Ei takista vallid, ei takista kraav...

Kui kaugele viivad mind saatuse tiivad
ja maha jäävad kodumaa rannad ja liivad.
Ei takista vallid, ei takista kraav...

Veel olemas redelid, purjed ja muud,
ei takista keegi kaht südant, mis truud.

Ei takista vallid, ei takista kraav,
kui kokku tahab saada üks õnnelik paar.

Ei takista kraavid, ei vihm ega öö,
kui sidumas kahte on armastusvöö.

SAUNA TAGA (*H. J. Schmalz*)

Sauna taga tiigi ääres mängis Miku Manniga,
püüdsid väikseid konnapoegi lõhki löödud panniga.

Kuule Manni, ütles Miku, eks see ole kena konn?
See vist selle suure konna väike sugulane on?

Rumal Miku, vastas Manni, ei see ole päris konn:
suurel konnal neli jalga, sellel ainult saba on.

MEREMEHE ARMASTUS (*U. Naissoo, J. Saar*)

kord kalalaeva pardal
ma kohtasin üht meest,
kes kodunt laskis jalga
oma kalli moori eest.

Oo, oo, oo holla-ii, ta ikka laulis nii:
naise võin küll võtta ma, kuid merd ei iial jätta saa,
naist armastan ma palavalt, merd meeletult ja salaja!

Las kaugenevad kaldad,
see rõõmustab vaid meest,
kes kodunt laskis jalga
oma kalli moori eest.

Oo, oo, oo holla-ii..

Torm tõuseb, maru algab,
ei hirmuta see meest,
kes kodunt laskis jalga
oma kalli moori eest.

Oo, oo, oo holla-ii..

VÕTA MIND KAASA (*A. Hammond, M. Hazlewood K. Kikerpuu*)

Aina vaid ütled sa: jätan sind ma üksinda.
 Õige küll, nii see on, kuid ma teisiti ei saa.
 Praegu veel nii on see, olen süüdi su ees,
 kuid on parem, mida varem, sellel lõpu teed.

Võta mind kaasa ja kaugele saarele vii,
 minna su juurest ei kuhugi sealt saa ma siis.
 Küllap seal kunagi heaks minagi muutuma peaks.
 Võta mind kaasa ja kaugele saarele vii!

Hommikul üksi jääd, terve päev mind sa ei näe.
 Millal kord tulen ma, seda öelda sul ei saa.
 Ootusvaev südames, pikad päevad on ees.
 Kuid on parem, mida varem, sellel lõpu teed!

Võta mind kaasa...

SEITSME TUULE POOLE (*K-E. Taukar, F. Krieger*)

Kaua kaua olen ma teinud tööd, aeg on elada.
 Liiga kaua samad näod, käes on aeg teele asuda.
 Hoi a hoi mul käest, las see päev annab vastuseid.
 Leia leia üles mäed, las näeb kogu maailm meid.

Päiksest kuum on maantee, samu plaate kuulame.
 Hei..
 Lõputult on aega, end me ei vaeva asjata.
 Hei..
 Ei tee suuri plaane, kui kokku saame, siis sõidame.
 Hei..
 Seitsme tuule poole, nende hoolde end jätame.

Naera naera see päev meelde jääb koos kui oleme.
 Naera naera see öö läheb mööda, kuid ei unune.
 Päiksest kuum on maantee, samu plaate kuulame.
 Seitsme tuule poole, nende hoolde end jätame.
 Päiksest kuum on...

PUHU TUUL (*Liivi rahvalaul*)

Puhu tuul ja tõuka paati, aja Kuramaale mind.
Kura ema oma tütre lubas kodukanaks mul.
Lubas küll, ei andnud aga, nimetas mind joomariks.
Nimetas, et purjus peaga varsa sõitnud vaeseks ma.
Kus ma joonud kõrtsi kuivaks? Varsa vaevand millise?
Oma raha eest ma joonud, sõitnud oma varsaga.
Puhu tuul ja tõuka paati, Aja Kuramaale mind

MEREMUINASJUTT (*U. Naissoo, V. Beekman*)

Poiss unistab valgetest purjedest
Ja sinisest rannikuviirust
ja tormidest - suurtest ning kurjadest,
ja karisid kraapavast kiilust.

Eskaadrid ta unedes joonduvad
ja plaginal lehvivad lipud
ja folkmastiraa otsas pooduna
piraatide ninamees ripub.

On vantides madrused turjakad,
kel ustavad südamed rinnus,
ja lendavad, lendavad purjekad
kui tundmatud vaeavad linnud.

Veel kivise kuiviku krudinat
ta ihaldab igemeis tunda
ja mastis – taifuunide judinat,
kui ees on Molukid või Sunda.

Ta unenäos pauguvad kahurid
ning raginal murduvad mastid,
on meri taas sile ja rahulik,
kui neelanud laevad ja lastid.

Ei päevagi kajakanaeruta,
maa – hüüdetu mastikorvist,
ta öösiti kartmatult aerutab,
toob meeskonna päästetult tormist.

Poiss unistab valgetest purjedest
Ja sinisest rannikuviirust
ja tormidest - suurtest ning kurjadest,
ja karisid kraapavast kiilust.

UNUSTUSTE JÕEL (A. Oit, H. Karmo)

Kord sinu suust tahaks kuulda ma,
kas päikese kätte sa said.
Või seda õnne, mis lootsid,
näed unepeeglist nüüd vaid?

Kord sinu suust tahaks kuulda ma,
kas kaasa mu peekrist veel jood
või on lõpp me armastuse lool?

Ka unustuse jõel on kallas kahel pool,
ka unustuse jõel võib seisatuda vool.
Ka unustuse jõel aeg kord silla loob
ja sind mu juurde jälle toob.

Kord sinu suust tahaks kuulda ma,
kas möödunu silmi veel seob,
püüda kas püüdmatut nüüdki
ihkavad vargsi su peod?

Kord sinu suust tahaks kuulda ma,
kas päevadeks ööd kevad koob
või on lõpp me armastuse lool?
Ka unustuse jõel ...

SÜDA TUksUB (K. A. Hermann, rahvalaul)

Süda tuksub tuks, tuks, tuks,
mine lahti uks, uks, uks,
sis me lähme Mallega
saarde kala püüdema.
Hopsassa, Mallega
saarde kala püüdema.

Kui on hüva pärituul,
lendab vene nagu kuul,
siis meil aega Mallega
salajuttu puhuda.
Hopsassa, Mallega
salajuttu puhuda.

Kui on kalad roogitud,
jutud kokku räägitud,
siis me lähme Mallega
maale kala kauplema.
Hopsassa, Mallega
maale kala kauplema.

LAUL KAPTENIST (*I. Dunajevski*)

Elas kapten ühel maal,
tema julgust igal a'al
mitu korda näha sai ookean.
Meremõllus surmasuus
oli kapten korda kuus,
aga väsimust ei olnud tema luus.
Ikka kuum, ikka uus
rõõmus laulukene helises ta suus.

Meremees, meremees, naeratage
rõõmsad naeratused sütitavad verd.
Meremees, meremees, olge vapper,
ainult julged võivad vallutada merd!

Korra kevadisel a'al
oli kapten kaugel maal
ja kui poisikene armus ta säääl.
Seisis keeletu kui puu,
oli kahvatu kui kuu
ja ei naeratanud kordagi ta huul.
Aga truul sõbrasuul
seda laulukest ei laulnud talle tuul...

Meremees, meremees, naeratage...

PARANÄHTUS (I. Kalda, V. Kangur)

Ma ei usu eales naiste nuttu,
 valget viskan ma ning kuulan külameeste juttu.
 Mind ei rusu see, kui kõik on kutu,
 Sest kaon salamahti, siuhti koti peale tuttu.

Pühajärves elab kala, eesti rahva maiuspala - kaske,
 paranähtus tõuseb vara, võtab kaasa vallasvara raske.
 Auto tal on nagu sara, talihõng kui härjakara - kaske,
 Ei ta ägise, ei hala, järve äärde jõuda jala laske.

Ahven näitab august väikest kikut,
 küll on tore, sest siin näen ma suusatavat Kikut.
 Teised noored kõik on ammu juba rikkund,
 sealt poolt Peipsit see-eest meie maale toodi sikud.

Pühajärves elab kala, eesti rahva maiuspala - kaske,
 paranähtus tõuseb vara võtab kaasa vallasvara raske.
 Auto tal on nagu sara talihõng kui härjakara - kaske,
 Ei ta ägise ei hala, järve äärde jõuda jala laske.

Särke püüdma lätlane on kärme,
 värin talt kas teab ikka peast teab Eesti lipu värve.
 Nii ma puhkan, nii ma ravin närve,
 pühapäeva usun ma ja usun Pühajärve.

Pühajärves elab kala, eesti rahva maiuspala - kaske
 paranähtus tõuseb vara, võtab kaasa vallasvara raske
 Auto tal on nagu sara, talihõng kui härjakara - kaske
 Ei ta ägise ei hala, järve äärde jõuda jala laske.

TAMULA VANAKE (I. Kalda, V. Kangur)

Võru linnas järv orus madalal,
 õhtul siis kui laisk läeb magama,
 kuulja kõrv oskab karjeid tabada,
 hakkab sadama sajatusi.

Oigab hää, et oi teie paganad,
 ennemuiste kui kõik olid vagamad,

sõid nad leiba, kus sees olid aganad,
vestsid agaralt pajatusi.

Samune et, samune, et üks neist on labane,
Tamula ehk, Tamula ehk enne ei tagane,
Kreutzwaldilt, Kreutzwaldilt kandle kui rabame,
elu saab uhkem kui eepos.

Tengelung ja pummelung ja tants mis käib karates,
supelung ja kupelung on aus hetkest alates,
millal lahkub, millal lahkub veevallast vanake,
et poleks arengupeatust.

Väljub järvest eelmainit' vanake,
siirdub sinna kus kaitsealake,
Kus see asub, te nüüd ärge salake,
andke sihte ja seletusi.

See on seal kus ootamas palake,
tümpsutaktis kus tõmbleb ta jalake,
näkineid lööb lupsu kui kalake,
võttes vastu ka teretusi.

On kui trehter on kui trehter,
suul mis on janune,
kõrts Poshvehter - lahkesti palume,
ole sa või ole sa või ahjualune,
lahkud sealt varavalgel.

Umbõ šefid kõikidest etemad,
lausuvad, et hea härra veteran,
aeg on käes teha nüüd väike vetepaan,
andke andeks me oletusi.

Vastab rauk, et oi teie paganad,
ennemuiste, kui kõik olid vagamad,
sõid nad leiba, kus sees olid aganad,
juhtus teisigi koletusi.

LAULUAHING 2020